

Γονυκλινωσ κοιν. καὶ Πόντ. (Οἶν. "Οφ. Τραπ.): 'Η δουλειὰ γίνεται γονατιστὰ σύννηθ. Γονατιστὰ ἐπαρακάλειεν Πόντ. (Οἶν.) Πάει γονατιστὰ νὰ κλέψη τὰ ξένα ἀπίδια Πελοπν. (Γαργαλ.) Εἶναι ἓνας ἀνήφουρους... ἐγὼ γοννατ' στὰ κι μὴ τὰ γράτσανα ἀνέβ'κα (μὴ τὰ γράτσανα = μὲ τὰ νύχια) Εὐβ. ("Ακρ.) Πέρασε γονατιστὰ οὐλο τὸ χαντάκι καὶ δὲν τὸν ἐπῆρε κανεὶς του μυρουδιὰ (δὲν τὸν ἀντελήφθη κανένας) Πελοπν. (Μαργέλ.) 'Οδόμου δὲν ἀκρομάζομου, μ' ἔβανε γονατιστὰ (ὅταν δὲν ἤμουν ὑπάκουος, μὲ ἔβανε νὰ σταθῶ γονατιστὰ) Κορσ. "Επесе μπροστά της γονατιστὰ καὶ τῆς φίλησε τὸ χέρι Γ. Ψυχάρ., "Ονειρ. Γιαννίρ., 433. Στέκεται γονατιστὰ μιὰ ὥρα Λεξ. Δημητρ. 'Η σημ. καὶ Βυζαντ. Πβ. Χρον. Μορ., ἐνθ' ἄν.

γονατιστήρα ἡ, 'Ιων. (Μαινεμ.)

Ἐκ τοῦ ρ. γονατίζω.

Τεμάχιον δέρματος, διὰ τοῦ ὁποῖου περιτυλίσσονται τὰ γόνατα τῶν ἵππων.

γονατιστήρι τό, Λεξ. Βάιγ. Μπριγκ. Βλαστ. 272 Πρω. Δημήτρ. γονατιστήρ' Μακεδ.

Ἐκ τοῦ ρ. γονατίζω. 'Η λ. καὶ εἰς Σομ.

Κάθισμα ἢ προσκεφάλαιον, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου γονατίζει τις, ἰδίως ἐντὸς ναοῦ ἐνθ' ἄν.

γονατιστός ἐπίθ. κοιν. καὶ Πόντ. (Οἶν. "Οφ. Τραπ.). γονατ' στός Θράκ. (Μάδυτ.) γοννατ' στός βόρ. ἰδιώμ. βονατιστός 'Ικαρ. Ρόδ. 'ονατιστός Κάρπ. Κάσ. Νάξ. ('Απύρανθ.) γονατιστέ Τσακων. (Μέλαν. κ.ά.) γοννακιστέ Τσακων. (Μέλαν. κ.ά.) 'ονατιστό Καλαβρ. (Μπόβ.) γονατιστής Θράκ. (Κομοτ.) Κύπρ. Ρόδ. Χίος — Λεξ. Βάιγ. Πρω. Δημήτρ. Θηλ. γονατικέσσα Πόντ.

Τὸ Βυζαντ. ἐπίθ. γονατιστός. Βλ. Γαδάρ. διήγ., στ. 439 (ἐκδ. Wagner, σ. 137) «καὶ ἔτσι τὸν ὀρδίνιασε, γονατιστὸ νὰ στέκη». 'Ο τύπ. γονατιστής ἐκ τοῦ θηλυκοῦ γονατιστή.

1) 'Ο ἐπὶ τῶν γονάτων ἱστάμενος κοιν. καὶ Καλαβρ. (Μπόβ.) Πόντ. (Οἶν. "Οφ. Τραπ.) Τσακων. (Μέλαν.): Τὸν παρακαλοῦσε μιὰν ὥρα γονατιστός. "Επесе 'ς τὰ πόδια του γονατιστός κοιν. "Επеса 'ς τὰ πόδια του γονατιστός καὶ τὸν παρακάλαγε Πελοπν. (Γαργαλ.) 'Ονατιστός μὲ χίλια παρακάλαγε Νάξ. ('Απύρανθ.) Γονατιστός ἐπαρακάλ'νεν τὴν Παναίαν Τραπ. "Επесе γονατιστός γιὰ νὰ γλυτώσῃ τὸ παιδί του Μῆλ. Παξ. "Εκι γοννακιστέ 'ς 'ς ἐκι φουσοῦ τὰν ἰχάρα (ἦταν γονατιστός κ' ἐφουσοῦσε τὴ φωτιά) Μέλαν. 'Η 'Αννούλα... δὲν τὸ ἐννοοῦσε καθόλου νὰ πάρῃ ἀντρα πὺν νὰ περνᾷ τὴ ζωὴ του γονατιστός μπροστά της Γ. Ψυχάρ., Τὰ δυὸ ἀδέρφ., 226. || "Ἀσμ.

"Εφαγε μινιά, ἔφαγε δνὸ, 'ς τις τρεῖς ἐφαρμακώθη, γονατιστή, χαμοσυρτή 'ς τὴν πεθερά της πάγει Θράκ.

'Απόψε εἶδα 'ς τοὺν ὕπνου μου πὼς μοναχός μου μίλουν, τὰ μάγουλα τῆς πόρτας σου γονατιστός ἐφίλουν Θεσσ. ('Ολυμπ.) || Ποιήμ.

Μιὰ μάννα φέρνει μὲ στοργή | χρυσὸ παιδί 'ς τὸ εἰκόνισμά της

γονατιστή τὴν εὐλογεῖ | καὶ λούζεται 'ς τὰ δάκρυά της Γ. Στρατήγ., Τραγοῦδ. νησ., 57.

Τὸν ἔχουνε γονατιστὸ σὲ κοφτερὰ στουρνάρια τὰ χέρια του πιστάγκωνα, βαριά σιδερωμένα Α. Βαλαωρ., "Εργα, 2.106. 'Η σημ. καὶ εἰς Γαδάρ. διήγ.,

ἐνθ' ἄν. 2) Τὸ ἀρσ. ὡς οὐσ., εἶδος χοροῦ Κάρπ. Κάσ. β) Παιδιά κατὰ τὴν ὅπ. παίκτης γονυπετῶν θέτει πρὸ αὐτοῦ πεντάλεπτον κέρμα εἰς ἀπόστασιν ἀπὸ τῶν γονάτων του τόσην, ὅση ἢ ἀπὸ τοῦ ἄκρου τοῦ μέσου δακτύλου τῆς αὐτῆς χειρὸς. Συμπλέκων ἔπειτα τὰς χεῖρας ἐπὶ τῆς ράχειος, προσπαθεῖ νὰ λάβῃ τὸ κέρμα διὰ τοῦ στόματος Σάμ. 3) Τὸ ἀρσ. καὶ θηλ. ὡς οὐσ., ἡ ἐορτὴ τῆς Πεντηκοστῆς λόγῳ τῆς κατ' αὐτὴν γενομένης γονυκλισίας πολλαχ.: Τῆς Γονατιστῆς εἶναι βαρεῖα γιορτὴ Πελοπν. (Κορινθ.) Σήμερα εἶναι τσῆ Γονατιστῆς. Νὰ διὰκουμε οὐλοὶ 'ς τὴν ἐκκλησίᾳ Πελοπν. (Γαργαλ.) Φορτσέρι τὴ νύχτα πὺν σουρουπώνει δὲν ἀνοίγουνε τὴν Κυριακὴ τὴ Γονατιστῆ (φορτσέρι = μπαούλο) Πελοπν. (Μανιάκ.) Τ'ς Γονατιστῆς καθανείνας παραίτ' 'ς τὴν ἐκκλησίᾳ μ' ἓνα κλωνὶ καρδιά 'ς τὸ χέρ', γιὰ νὰ τὸ βάρ' νὰ γονατίσ' ἀπάν' Θράκ. (Μέτρ.) Τὴν Τσερκατῆν ἔχουνε τοῦ Γονατιστῆ Κύπρ. Τοῦ Βονατιστῆ οἱ γυναικες 'ς τὴν ἐκκλησίᾳ βάζουν μιὰ πέτρα 'ς τὴ ράχη, ὅταν γονατίζουν, γιὰ νὰ μὴν ποιοῦν τὴ μέση τους Ρόδ. Τσερκατῆ τοῦ Γονατιστοῦ Κύπρ. Συνών. γονατᾶς 2, γονατῖα 3 γ, γονάτιση, γονάτισμα 2, γονατίτσα, γόνατο 4, γονυκλισιὰ 3, Κυριακὴ τοῦ ποντικιοῦ. β) Τὸ ἀρσ. Γονατιστῆς ὡς κυριών., ὁ ἅγιος 'Ιωάννης, τοῦ ὁποῖου ἡ ἐορτὴ ἄγεται τὴν 29ην Αὐγούστου Χίος. 4) 'Ο ἐξ ἀπροσεξίας πίπτων καὶ κτυπῶν συνεχῶς τὰ γόνατα Λεξ. Βάιγ. Πρω. Δημήτρ. Συνών. γκουργκουνας, σκουρντοφλιάρης.

γονατίτσα ἡ, ἐνιαχ. γονατίτσα Μακεδ. ('Επανωμ. Λαγκαδ.)

Ἐκ τοῦ ρ. γονατίζω.

'Η ἐορτὴ τῆς Πεντηκοστῆς ἐνθ' ἄν.: Κι τοῦ καλοναίρ', νὰ σὲ πῶ, δὲ βγαίνουν συχνὰ ἀπὸ τοῦ σπίτ'. Νὰ τώρα, καλὴ ὥρα, ἔχον νὰ βγῶ ὅξου ἀπὸ τ' Γονατίτσα 'Επανωμ. Συνών. βλ. εἰς λ. γονατιστός 3.

γόνατο τό, γόνυ Καππ. (Φάρασ. κ.ά.) Κύπρ. Στερελλ. (Καλοσκοπ.) γόν' Στερελλ. (Φθιώτ. Φωκ.) γόνατο κοιν. καὶ 'Απουλ. (Καλημ. Κοριλ.) Καλαβρ. Καππ. ('Αραβάν. Γουρτον. Μισθ.) Πόντ. ('Ιμερ. "Οφ. Τραπ.) γόνατον 'Αμοργ. Κύπρ. (Αἰγιαλ. Κυθρ.) Πόντ. ('Ιμερ. Κερασ. Οἶν. "Οφ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) γόνατου βόρ. ἰδιώμ. Καππ. (Μισθ. κ.ά.) γόνατο Καλαβρ. (Μπόβ.) γόνατε Τσακων. (Βάτ. Χαβουτσ.) γόναδου Καππ. (Μισθ.) γόναδου Καππ. (Μισθ.) γόνατο Κάρπ. ('Απέρ. "Ελυμπ.) Κάσ. Μεγίστ. Νάξ. ('Απύρανθ. Βόθρ. Φιλότ.) Χάλκ. κόνατο 'Απουλ. (Καστριν.) Καππ. (Φλογ.) γούνατο Καλαβρ. γούνατου Καλαβρ. (Καρδ. Μπόβ.) γόνατε 'Απουλ. γόντοτο Καππ. (Φάρασ.) κόναζο Καλαβρ. (Κοντοφ.) κόδανο 'Απουλ. κόδανο 'Απουλ. (Μαρτ. κ.ά.) κχόνατο Καλαβρ. (Γαλλικ.) χόνατο 'Απουλ. Καλαβρ. (Γαλλικ. Κοντοφ. Μπόβ.) βόνατο 'Ικαρ. Κύπρ. Μεγίστ. Ρόδ. Χίος (Πυργ.) βότανο Καρ. ('Αλικαρνασσ.) γόνα σύννηθ. γούνα Τσακων. (Μέλαν. κ.ά.) γόνας τὸ Πελοπν. (Βούρβουρ.) γόνας ὁ, 'Ερεικ. Εὐβ. (Στρόπον.) 'Ηπ. (Τσαμαντ.) Θεσσ. (Κρυόρβ. Σουκαμ.) Μακεδ. (Μοσχοπόταμ. Παρθέν.) Σάμ. (Κουμαδαρ. Μαυρατζ.) γούνα ὁ, Τσακων. (Μέλαν.) γόνα ἡ, Πελοπν. (Ξεχώρ.) γενικ. γόνατου σύννηθ. γοννατχιού Σάμ. πληθ. γόνα τά, Λεξ. Πρω. γόν'τα Καππ.

Ἐκ τοῦ 'Ελληνιστ. οὐσ. γόνατον, τὸ ὅπ. ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. γόνυ. Περὶ τοῦ τύπ. γόνα ἀναδρομικῶς ἐκ τοῦ πληθ. γόνατα βλ. Γ. Χατζιδ., MNE 2,15. Διὰ τὴν τροπὴν τοῦ γ εἰς β εἰς τὸν τύπ. βόνατο βλ. Γ. Χατζιδ., MNE 2,421, διὰ δὲ τὸν τονισμὸν γόνατον βλ. τοῦ ἰδίου, MNE 2,89. Διὰ τὸν τύπ. γόνατο βλ. Ν. 'Ανδριώτ.,

